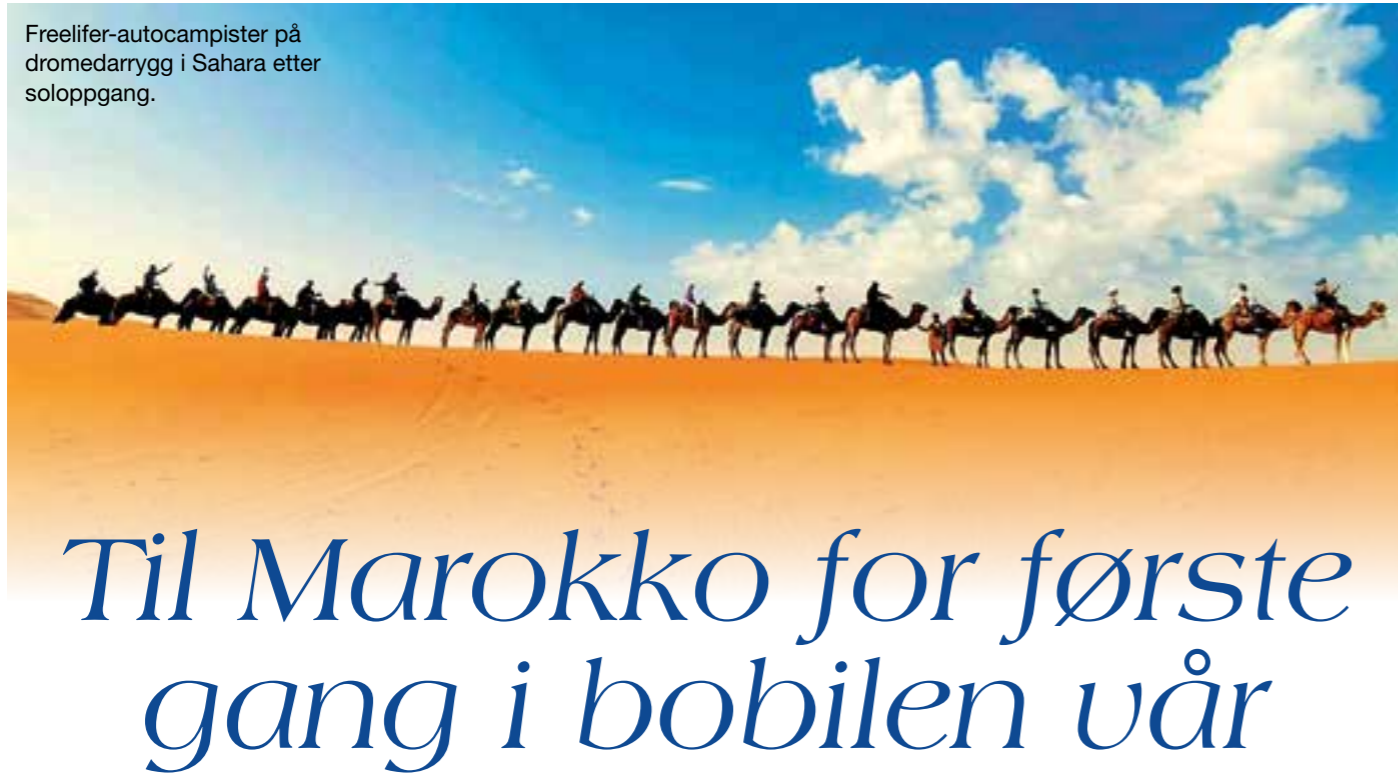

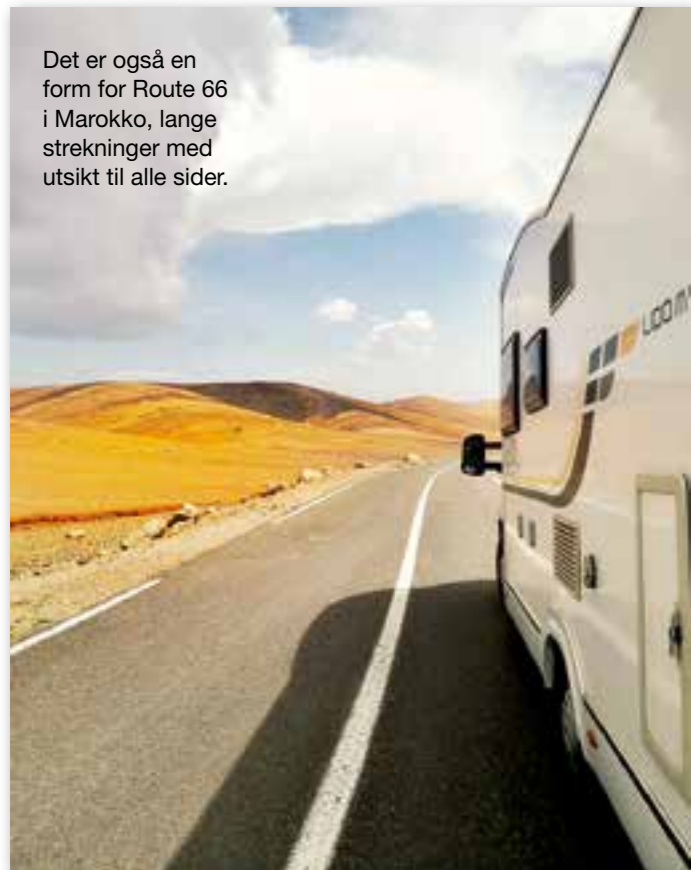

Freelifer-autocampister på dromedarrygg i Sahara etter soloppgang.

Til Marokko for første gang i bobilen vår

Vi stopper ved fergen i Sør-Spania med bobilen vår. Året er 2019. Planen vår er å seile til Marokko, finne en camping og så kjenne på atmosfæren for å se hvor modige vi er.

Det er også en form for Route 66 i Marokko, lange strekninger med utsikt til alle sider.

Vi går tur i Sahara med Freeliferne våre.

Vi - Annemette og Kim - dro til Marokko for mange år siden, og har vendt tilbake utallige ganger. Det er umulig å la være.

En aften man ikke glemmer!

Mange tanker har gått gjennom hodet vårt på forhånd. Ikke bare vårt eget. I det øyeblikket vi nevnte Marokko som et reisemål for venner og familie, fikk vi en del bekymringer tilbake. Bekymringer som nå sakte begynner å smitte av på våre egne tanker.

kjenne at det hele føles riktig. Opplevelser skyller over oss én etter én, og oppå hverandre allerede fra ankomst.

Vi må gjennom en litt komplisert grensesjekk, uten egentlig å forstå hva som skjer rundt oss eller med papirene våre. En viktig

Vi velger å gå ut i det ukjente Marokko

Vi velger likevel å gå inn i det ukjente og det skal senere vise seg at vi er på vei til et eventyr vi aldri kommer til å angre på etterpå.

Vi er spente, og en lett nervøsitet flagrer rundt i magen, men allerede mens vi står på fergedekket på vei til Nord-Afrika, kjenner vi roen senke seg. Solen skinner, Gibraltarstredet ligger flatt foran oss og vi ser flokker med delfiner som jakter i det klare vannet. Uten å være spesielt overtroisk virker naturens tegn og krefter beroligende. Vi smiler til hverandre og kan

Eselet, Fluffy, som ofte besøkte oss på en av våre campingplasser, hvor hun gikk fritt rundt.

Freelifer ankommet til campingplass i solen i Marokko.

En av de mange flotte kløfte-rutene i Marokko.

Et stille øyeblikk kan finnes så mange fine steder i dette gamle landet.

Vi opplever mange inntrykk i medinaer i flere byer.

autoritet i stram uniform står ved vinduet vårt og ber om papirene våre. Han går bort med dem uten å kommunisere mye. For ham er det hverdagen, for oss er det helt nytt. Vi vet ikke hvor han skal med passet og billettene våre, eller hvor lenge vi må vente i bobilen – eller om vi faktisk må vente akkurat her, der vi har trukket inn til siden.

Flere biler er spredt rundt og vi kan ikke se et system vi kjenner. Vi kommer oss imidlertid gjennom det hele, og senere på ettermiddagen når vi frem til en mindre, rustikk campingplass.

Her kan vi trykke på pauseknappen og få litt fotfeste igjen. Alt er en ny opplevelse, selv de mest vanlige ting.

Kim jogger en tur han aldri glemmer

Jeg løper en tur i Asilah, nord for kystveien. Til venstre er utsikten min et rolig Atlanterhav og til høyre et frodig grønt terreng. Trafikken er sparsom, men de få kjøretøyene og eslene som passerer, nesten alle tuter eller vinker. Det er ingen tvil om at de er glade for å se meg.

Det føles godt å løpe akkurat her, i 20 graders varme, der ettermiddagssola fortsatt gløder. Når jeg løper gjennom den lille landsbyen Briech, er jeg ett stort smil. Barn løper med meg,

tenåringer gir meg high-fives, biler pusher og folk vinker og sender store smil – og jeg føler at jeg har vunnet alt.

Vi kjenner oss velkomne fra starten, og føler hvor mye det betyr å bli møtt med vennlighet i et nytt land.

Vi har fortsatt ingen tilknytning til resten av verden

Dagen etter kjører vi inn i Kenitra, en større by i den nordlige delen av landet. Vi ser etter SIM-kort til mobilen vår, slik at vi endelig kan få internett og koble oss til resten av verden igjen. Vi er uheldige, for vi er i en blanding av å ikke helt vite hvor vi skal se, samtidig som tankene våre hele tiden søker etter de små og forskjellige hendelsene som skjer rundt oss - lukten av mynte, gateselgere med bananklaser og fjell med jordbær og storker som har bygget reir bare noen meter opp og ser nysgjerrig tilbake på oss. Vi passerer fortauskafeer, hvor alle stolene vender ut mot gaten, og de lokale mennene sitter og ser dagen gå over varm Berber-te.

De små opplevelsene er noen gang de største

Ikke mange europeiske turister kommer til Kenitra. Derfor er vi plutselig en veldig populær attraksjon, som blir sett på vennlig og nysgjerrig ut av øyekrokene. For to nordboere kan

det ta litt tid å venne seg til å være gjenstand for den ekstra oppmerksomheten.

Vi går inn i en annen liten kiosk, hvor vi heller ikke nå klarer å forklare ønsket om å få et SIM-kort. I stedet får vi smile og le så mye med kioskeieren av våre desperate kommunikasjonsevner at vi alle tre får tårer i øynene. Vi må prøve et annet sted, er vi enige om.

Vi blir ikke lurt av en marokkaner

Mens vi ser søkende over det sjarmerende kaoset i gatene, kommer en eldre mann i møte med et smil. Vi er litt på vakt – ingen skal lure oss, som vi har hørt så mye om. Mannen heter Imad og vil vite om han kan hjelpe. Vi begynner en kommunikasjon på oppfinnsomt engelsk som inkluderer mye gestikulering med hendene.

Imad hjelper oss ikke bare inne i en telebutikk, men går med oss gjennom hele prosessen som skal til for å få et SIM-kort med data som er et tålmodig prosjekt. Vi snakker litt etterpå, hvor han vil at vi skal føle oss velkommen og tilpasse oss i Marokko.

Han vil ikke ta imot noe som takk, selv om tiden han ga oss gjorde en stor forskjell for oss.

Et land med 1001 eventyr

Fulle av inntrykk returnerer vi til vår trofaste bobil på campingplassen. Vi har faktisk ikke kjørt noen steder ennå, for å se noe spesifikt, men kun fokusert på å komme på plass og fikse praktiske ting. Det er vanskelig å forklare hvorfor det fortsatt føles som om vi er på en fantastisk opplevelsestur.

Jeg tror dette er en av grunnene til at Marokko har inspirert oss til å komme tilbake flere ganger siden. De store severdighetene og landskapene er uforglemmelige, men de små hverdagsøyeblikkene og vennligheten er noe vi ikke finner andre steder.

Etter hvert har vi tatt denne turen en del ganger, og har siden også begynt å lage våre Freelifer fellesturer for andre med bobil med www.freelifer.dk.

Du er velkommen til å stikke innom vår Facebook-side og se mer om hva vi driver med. Den heter Freelifer Camper Travel.

Nå er det imidlertid uten den lille buldrende nervøsiteten, men med blodet som bobler av spenning, for vi vet at når fergen seiler mot Marokko, er det tusen eventyr som venter på oss.

29677 Kim Gieseler